

Arrest

nr. 235 649 van 28 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te november vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 november 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHECKE, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2019 bood verzoeker zich aan op de gemeentelijke diensten te Dendermonde om informatie te vragen over het sluiten van een huwelijk met een Belgische onderdaan, met name mevr. A.E. Hij legt zijn paspoort voor en een arbeidskaart van Spanje.

Op 7 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 december 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: Y., F.

geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: Boudinar

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; [] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord.....

of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Art. 61/29

() § 1, 3°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid;

() § 2, 1°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

() § 2, 2°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij met name rekening gehouden wordt met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;

() § 2, 3°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;

() § 4, 2° de maximale duur van 150 dagen per periode van 365 dagen wordt bereikt.

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene een relatie heeft met een Belgische onderdaan hem evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het hoorrecht *iuncto* de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.¹

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.²

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren.³ De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.⁴

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit.⁵

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden.⁶

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen.⁷

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.⁸ Door de afgifte van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is van toepassing.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikelen 5 en 7 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Om een onrechtmatigheid in het hoorrecht te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.⁹

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.¹⁰

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient de verzoekende partij in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend naar aanleiding van zijn bezoek aan de stadsdiensten in het kader van informatie-inwinning voor zijn geplande huwelijk.

Hierbij heeft hij duidelijk aangegeven dat het voor hem onmogelijk is terug te keren naar Marokko, gezien hij daar het risico loopt vervolgd te worden op een wijze die zijn grondrechten zou schenden, waaronder art. 2 en 3 EVRM. Hij kon overigens niet anders dan dit verduidelijken, nu dit ook de verklaring is waarom het voor verzoeker bijzonder moeilijk is, om niet te zeggen onmogelijk, om bepaalde van de voor het huwelijk vereiste documenten te kunnen voorleggen.

Verzoeker nam actief deel aan protesten tegen onrechtmatig en onrechtvaardig overheidsoptreden in Marokko.

De gruwelijke behandeling van deelnemers aan deze protesten, waarbij sprake is van foltering, het afdwingen van bekentenissen en schenden van het recht op een eerlijk proces, schending van het recht op vrije meningsuiting, schending van het recht van vrijheid van vereniging, werd uitvoerig besproken door bepaalde internationale mensenrechtenorganisaties, waaronder Amnesty International.¹¹

Het gaat in het geval van verzoeker niet om een algemene situatie in zijn gebied van herkomst, maar om concrete, individuele omstandigheden.

Zijn persoonlijke betrokkenheid bij de genoemde protesten kan worden aangetoond aan de hand van beeldmateriaal en gerechtelijke documenten.

Met deze verklaring werd geen enkele rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl deze wel een impact zou kunnen hebben op de inhoud van de beslissing.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 Wat de hoorplicht betreft, samengenomen met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, moet het volgende worden gesteld.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1° De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene.
2° De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu is niet aangetoond dat aan deze laatste voorwaarde is voldaan.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te

worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat, zoals reeds gesteld, een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Nog luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker betoogt dat hij had aangegeven dat het voor hem onmogelijk is terug te keren naar Marokko, gezien hij daar het risico loopt vervolgd te worden. Dit is ook de reden waarom het voor hem bijzonder moeilijk is om bepaalde documenten voor het huwelijk te kunnen voorleggen. Verzoeker stelt dat hij actief deelnam aan protesten tegen het onrechtmatig en onrechtvaardig overheidsoptreden in Marokko. Verzoeker verwijst naar stukken in bijlage van verzoekschrift, met name beeldmateriaal en gerechtelijke documenten. Verder verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International waaruit de hoge celstraffen van rif-demonstranten blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 29 oktober 2019 bijkomende informatie werd opgevraagd. Uit de verklaringen afgelegd door verzoeker op dat ogenblik blijkt dat hij asiel had aangevraagd in Spanje waarin nog geen beslissing zou zijn genomen. Verzoeker legt wel een arbeidskaart van Spanje voor. Hij zou sinds één jaar in België verblijven. Uit een stuk van 2 december 2019 blijkt dat verzoeker zou verklaard hebben niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat hij geen geldig paspoort meer heeft en het land niet zou binnen mogen. In tegenstelling tot verzoekers betoog blijkt nergens uit de stukken dat verzoeker verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Marokko om reden van een vrees voor vervolging. Verzoeker kreeg nochtans de kans om zijn vrees voor een terugkeer te uiten. Verzoeker, die thans voor het eerst melding maakt van een vrees voor vervolging, kan de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden aangezien hij het zelf blijkbaar niet nuttig vond de verwerende partij van zijn vrees voor een terugkeer in kennis te stellen. Van

verzoeker mocht redelijkerwijs worden verwacht dat hij van de mogelijkheid om zijn specifieke situatie mee te delen aan het bestuur zou gebruik maken.

De schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een bevel wordt afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling beoogt de situatie waar een vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. *In casu* stelt de verwerende partij vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldig visumvervangend verblijfsdocument. Deze bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist noch weerlegd. Verzoeker verklaarde, integendeel, reeds een jaar in het Rijk te verblijven. Gelet op wat voorafgaat, was de verwerende partij aldus in beginsel gemachtigd om, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Artikel 2 van het EVRM bepaalt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is: (a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld; (b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen; (c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Hetzelfde geldt voor artikel 2 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker thans voor het eerst vermeldt dat hij vreest voor zijn leven of vreest een risico te lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dit gegeven niet rijmt met het feit dat hij sinds een jaar in het Rijk verblijft doch nooit een procedure heeft opgestart om zijn verblijf in België te regulariseren. Verzoeker verklaarde, blijkens de stukken van het administratief dossier, in Spanje een asielaanvraag te hebben ingediend, doch hij heeft blijkbaar nog

vooraleer er in dat kader een beslissing werd genomen, het land verlaten. Waar verzoeker verwijst naar een algemeen rapport van Amnesty International toont verzoeker niet met concrete elementen aan dat hij slecht zal worden behandeld bij een terugkeer naar Marokko omwille van een deelname aan een demonstratie. De verwijzing naar gerechtelijke documenten in bijlage van het verzoekschrift worden door de Raad niet in overweging genomen, nu deze stukken in het Arabisch zijn opgesteld. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt: *“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”* In casu zijn de stukken in bijlage van het verzoekschrift die in het Arabisch zijn opgesteld niet voorzien van een vertaling. Bovendien werden deze stukken niet overgemaakt aan de verwerende partij toen hem op 29 oktober 2019 om bijkomende informatie werd verzocht. Ten slotte merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht om terug te keren naar Marokko, doch enkel om het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Verzoeker maakt een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar hij betoogt dat in de bestreden beslissing over een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM moet worden gemotiveerd, kan hij niet worden gevolgd. De toetsing van artikel 3 van het EVRM houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). Bovendien gaf verzoeker tijdens het gehoor naar bijkomende informatie niet aan dat hij in het kader van deze verdragsbepalingen niet (tijdelijk) kan terugkeren naar zijn land van herkomst. In deze omstandigheden blijkt niet dat enige motivering omtrent deze verdragsbepalingen zich opdrong.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker dient, als hij zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers intentie om te huwen. Verzoeker heeft verder geen melding gemaakt van gezondheidsproblemen of een minderjarig kind. Ook thans in het verzoekschrift meldt hij hierover niets. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel *juncto* artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 over deze formele motiveringsplicht als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RW arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met het recht op een familie- en gezinsleven wordt bedoeld de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder dus de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven. De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Het betreft in huidig geval een situatie van een eerste toegang tot het Rijk, met name nu verzoeker niet is gerechtigd op enig verblijf in België en het niet de situatie betreft waarin een einde wordt gesteld aan een bestaand verblijfsrecht.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, § 70).

De nood aan deze belangenafweging werd reeds als volgt verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van

een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. "

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, bij het beoordelen van het bestaan van en de gevolgen voor de beschermenswaardige relatie in de betekenis van art. 8 EVRM niet het geheel van het dossier in beschouwing heeft genomen en de afzonderlijke elementen niet correct heeft beoordeeld.

In die zin schendt zij niet enkel haar verplichtingen onder art. 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar ook de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing stipuleert over het gezinsleven van verzoeker:

"Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene een relatie heeft met een Belgische onderdaan hem evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. "

Hierbij wordt absoluut geen rekening gehouden met de concrete, individuele context van verzoeker of met zijn gezinsleven.

Bij terugkeer naar Marokko is het zeer waarschijnlijk dat verzoeker onderworpen wordt aan onrechtmatige vervolging, met ernstige gevolgen voor zijn fysieke en psychische integriteit, zoals in het eerste middel reeds uiteengezet.

Dit betreffen ernstige hinderpalen die beletten dat het gezinsleven normaal en effectief in het land van herkomst van verzoeker wordt verdergezet.

Uit het bovenstaande blijkt ontegensprekelijk dat de verwerende partij heeft nagelaten om een nauwkeurig onderzoek te doen.

Zij gaat uit van incorrecte en gebrekkige gegevens, terwijl de werkelijke situatie van verzoeker haar gekend was of had moeten zijn.

Hierdoor wordt op incorrecte en onvoldoende wijze rekening gehouden met het belang van het gezin.

Uit al het bovenstaande blijkt dat de administratieve overheid haar verplichtingen met betrekking tot de materiële motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw. niet is nagekomen."

2.4 In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht geeft op een verblijf. Ook het feit dat hij een relatie heeft met een Belgische onderdaan geeft hem niet automatisch een recht op verblijf. De scheiding met zijn partner is slechts van tijdelijke duur, met name de tijd die nodig is om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Gelet op de voormelde motivering kan verzoeker niet zonder meer worden gevolgd waar hij voorhoudt dat er geen enkele verwijzing is naar zijn individuele situatie. Uit deze motivering blijkt een weliswaar beperkte, maar zekere belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. De schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Daargelaten de vraag of verzoeker met zijn partner een gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient erop gewezen te worden dat het een eerste toegang van de verzoeker betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

De verwijzing naar de inhoud van het tweede lid van voormeld artikel 8 is dan ook niet dienend. Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor hem en zijn partner om in zijn land van herkomst in het huwelijk te treden of het voorgehouden gezinsleven verder te zetten zodat er een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische staat om hem op het grondgebied te gedogen. *In casu* verwijst verzoeker naar zijn vrees voor een "onrechtmatige vervolging" zoals onder het eerste middel besproken. Evenwel merkt de Raad op dat hij geen risico op een onrechtmatige vervolging heeft aangetoond met de loutere verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International en een niet vertaald document in het Arabisch. Ook het beeldmateriaal waarnaar verzoeker verwijst vormt geen begin van bewijs van deelname aan een demonstratie, nu uit deze foto's niet blijkt waar en wanneer ze zijn genomen en naar aanleiding van welke gelegenheid. Verder verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel.

Verzoeker toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het voorgehouden gezinsleven van verzoeker of dat op de gemachtigde van de minister enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing verzoeker overigens niet verhindert om, van zodra hij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste reis- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België en hier bij zijn partner te verblijven. Verzoeker kan, van zodra er toelating voor het aangaan van het huwelijk wordt gegeven, verzoeken om het vereiste visum om dit huwelijk af te sluiten in België.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling enig concreet gegeven dat de voorliggende zaak kenmerkt ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In voorliggende situatie moet ook worden benadrukt dat verzoekers verblijf in dit land steeds plaatsvond in illegaliteit. In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat het gezinsleven zich *in casu* heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoeker er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijft hij in dit verband in gebreke.

De Raad besluit dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn partner enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij is van mening dat zijn gezinsleven niet in rekening is gebracht.

In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking volgt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zijn gezinsleven wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN